

Wat eraan voorafging

De wit met geel uitslaande vlammenzee heeft inmiddels plaatsgemaakt voor smeulende rook. Chris Römer ruikt de brandlucht en weet uit ervaring dat het nog een tijd zal duren voor die uit zijn neus verdwenen zal zijn. Hij kijkt naar de brandweerlieden die ervoor hebben gezorgd dat het vuur onder controle is en nu druk met elkaar aan het praten zijn. Achter hen ligt het huis dat bijna geheel is verwoest. Alleen de voorheen witte muren staan zwartgeblakerd, gedeeltelijk nog overeind. Ze dienen als stille getuigen van de eens zo mooie, witte villa. De brand is gelukkig niet overgeslagen naar de naastgelegen garage, die is nog geheel intact. Chris heeft er even in gekeken. Er stonden twee auto's, fietsen en rekken met een tiental dozen met dossiers erin. Hij heeft meteen de kentekens van de wagens laten natrekken en ze stonden beide op naam van Lucinda Vervoort, de eigenaresse van het afgebrande pand. Vreemd genoeg hing er wel een sterke geur van benzine in de ruimte, waardoor Chris het idee heeft dat het toch ook de bedoeling was dat de garage in rook opging. Hij heeft meteen de brandmeester ervan verwittigd en heeft ondertussen alle dozen naar het politiebureau laten overbrengen. Chris heeft Reaven weggestuurd toen hij zag dat Chaja stond te tolleren op haar benen, en omdat het WhatsAppbericht dat Chaja vlak daarvoor ontving impliceerde dat iemand haar in de gaten hield. *Kijk maar goed naar het vuur ... de volgende keer ben jij aan de beurt*, luidde de boodschap.

Chris had onmiddellijk de mensen die rond het afgebrande huis stonden te kijken bestudeerd. Hij wist zeker dat een van Lucinda's handlangers hen in de gaten hield, want hoe kon de verzender van het bericht anders weten dat Chaja hier was? Als hij zelf Reaven niet had gebeld, was Chaja hier nooit geweest. Toen Reaven uiteindelijk samen met Chaja terugliep naar zijn auto, heeft Chris nauwlettend in de gaten gehouden of iemand hen volgde, maar ook toen kon hij geen bekend gezicht ontdekken.

Hij heeft Reaven, die voor Interpol het onderzoek naar Lucinda's criminele activiteiten doet, beloofd om hem op de hoogte te houden van de onderzoeksresultaten. Die zullen echter nog wel even op zich laten wachten, aangezien de drie gevonden verbrande lichamen behoorlijk verkoold waren. De lichamen zijn inmiddels door het forensische team weggehaald en Chris weet zeker dat de patholoog, hopelijk snel, door postmortaal onderzoek zal achterhalen wie het zijn.

Zowel Chris als Reaven acht de mogelijkheid zeer groot dat Lucinda niet een van de slachtoffers zal zijn, aangezien zij haar als hoofdverdachte zien, maar je weet het natuurlijk niet zeker totdat het bewijs is geleverd.

Chris denkt even terug aan de usb-stick, die Chaja eindelijk heeft gevonden en die hij die avond nog aan zijn collega Ferdinand heeft gegeven. Ondanks het late tijdstip beloofde de whizzkid van de ict-afdeling hem er meteen mee aan de slag te gaan.

‘Römer, je kunt hier niets meer doen. Ga naar huis,’ hoort hij opeens de brandmeester zeggen.

‘Klopt, ik ga zo.’ Hij knikt nog even naar zijn collega Jimmy die hem het teken geeft dat hij klaar is en vervolgens naar zijn auto loopt. Dat betekent dat hij alle aanwezigen die hier vanavond hebben rondgehangen op de foto heeft gezet. Chris heeft gezien dat hij hier en daar ook een praatje heeft gemaakt, hopelijk heeft dat wat informatie opgeleverd. Hij bedankt de brandmeester voor zijn inzet en neemt afscheid met de woorden dat ze morgen ongetwijfeld wel weer contact met elkaar zullen hebben.

Wanneer hij voor de laatste keer nog even om zich heen kijkt, ziet hij dat de groep toeschouwers flink is geslonken. Hij bekijkt vier overgebleven mannen die luid met elkaar staan te praten en die hem nog niet eerder zijn opgevallen. De twee oudere mannen zijn netjes in een driedelig pak gestoken, de anderen dragen een spijkerbroek met daarop een rode Lacoste-polo. Chris loopt op hen af. Het blijken Lucinda’s twee directe buurmannen en hun zonen te zijn. Ze kwamen net thuis van een dinertje, vertelt Hugo Wijngaarden, een van de oudere mannen. Ze hadden nog met zijn vieren een afzakkertje genomen – de vrouwen waren al naar bed gegaan – toen ze een auto hoorden weggrijden. ‘Je kent dat wel, met gierende banden. Ik dacht nog, dat is niets voor Lucinda, die is altijd voorzichtig met haar wagentje. Ik liep naar het raam en zag inderdaad nog net haar Jaguar in volle vaart wegscheuren. Het was donker dus ik kon met geen mogelijkheid zien wie erin zaten. En kort daarna volgde er een hevige explosie en stond het huis bijna onmiddellijk in lichterlaaie.’ De man laat de r in het laatste woord extra rollen en wacht even voor hij verder spreekt. ‘Ik vind het zo vreselijk voor Lucinda, die vrouw blijft niets bespaard. Eerst wordt haar man vermoord, dat was zo’n slimme kerel, en nu ...’

‘Hoe laat heeft u de auto horen weggrijden?’ vraagt Chris zakelijk. ‘Ik denk een uur of elf.’ Hugo kijkt de andere mannen aan en vervolgens weer naar Chris als zij allen het tijdstip hebben bevestigd.

‘En hoe laat was de explosie?’ vraagt Chris verder.

‘Tjonge, ik weet het niet. Het kan vijf minuten, maar ook een kwartier later zijn geweest.’ Weer wordt er bevestigend door de andere mannen geknikt.

‘Denkt u dat Lucinda is omgekomen?’

Chris haalt zijn schouders op en zegt hem dat ze dat nog niet weten. Wanneer Hugo geïnteresseerd vooroverbuigt en vraagt hoeveel mensen erbij betrokken zijn, bedankt Chris hem hartelijk voor de medewerking en neemt afscheid met de woorden dat het waarschijnlijk snel via de gebruikelijke kanalen bekend zal worden gemaakt.